

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce: **S. H.**, zastoupený JUDr. Miloslavem Noskem, advokátem se sídlem Nádražní 24, Semily, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, za účasti: **M. Z.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2015, č. j. OD 661/2015-2/280.9/Hk, KULK 60361/2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Jilemnice (dále též pouze „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015, č. j. PDMUJI-5348/2015/OD, rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), že na p. p. č. 901/1, p. p. č. 901/3 a st. p. č. 108/1 v k. ú. a obci Horní Branná není veřejně přístupná účelová komunikace. Odvolání žalobce a J. H., proti uvedenému rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice, zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím.

[2] Žalobce spolu s J. H. (dále též pouze žadatelé) jsou vlastníky domu č. p. 242 na stavební parcele č. 107 v k. ú. Horní Branná. Dne 11. 11. 2011 podali žádost o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu ve věci účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na pozemkové parcele č. 901/1 a stavební parcele č. 108/1 v k. ú. a obci Horní Branná. Žádost zdůvodnili tím, že účelová komunikace na výše uvedených pozemcích představuje nejkratší spojení do centra obce a že každé jiné spojení s centrem obce je nepřiměřeně dlouhé. Řízení o žádosti bylo zahájeno u příslušného silničního správního úřadu, žalovaný nicméně následně z důvodu vyloučení všech úředních osob předmětného úřadu pověřil projednáním a rozhodnutím věci Městský úřad Jilemnice. Ten ve věci rozhodl nejprve dne 20. 4. 2012, k odvolání žadatelů však žalovaný dané rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení. Z ústního jednání spojeného s ohledáním na místě konaného dne 1. 4. 2014 vyplynulo, že cesta, u které se žadatelé domáhali určení, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, se kromě pozemkové parcely č. 901/1 a stavební parcely č. 108/1 k. ú. Horní Branná má nacházet i na pozemkové parcele č. 901/3 k. ú. Horní Branná. Žadatelé následně doplnili svou žádost v tom směru, že požádali o deklaraci účelové komunikace i na dané parcele. Dne 23. 5. 2014 vydal Městský úřad Jilemnice ve věci další rozhodnutí, které bylo následně rovněž zrušeno žalovaným. Městský úřad poté dále pokračoval v řízení a dne 15. 4. 2015 vydal nyní posuzované rozhodnutí.

[3] Městský úřad ve svém posledním rozhodnutí vydaném v předmětné věci konstatoval, že vydat rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace je možné pouze tehdy, pokud jsou splněny tyto čtyři podmínky: plnění účelu pozemní komunikace, stálost a patrnost v terénu, souhlas vlastníka s obecným užíváním cesty veřejností a nutná komunikační potřeba. První dva z uvedených požadavků jsou dle městského úřadu splněny, třetí podmínka je splněna „částečně“ a čtvrtá podmínka není splněna vůbec. Podmínka nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby není dle městského úřadu naplněna, protože existují další možnosti k zajištění komunikačního spojení žadatelů po komunikacích v majetku obce, anebo přes pozemkovou p. č. 2516/1 k. ú. Horní Branná, která je ve spoluvlastnictví žadatelů a jedná se o vůbec nejkratší trasu pro spojení do centra obce.

[4] Námitky, které žadatelé uplatnili proti rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice ze dne 15. 4. 2015, žalovaný shledal v žalobou napadeném rozhodnutí nedůvodnými a se závěry správního orgánu prvního stupně se ztotožnil.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

[5] Žalobce v žalobě konstatoval, že skutkový stav zjištěný ve správním řízení lze pokládat za jednoznačný. Na p. p. č. 901/1 a 901/3 a st. p. č. 108/1 v k. ú. Horní Branná je stavebně provedená komunikace se zpevněným povrchem. Nejedná se o komunikaci v uzavřeném prostoru. Svědeckými výsledky bylo zjištěno, že neurčitý počet občanů tuto komunikaci v minulosti používal k průchodu i průjezdu, a to až do doby, než M. a M. Z. pojali rozhodnutí, že se komunikací podél svého domu zbaví. Komunikaci na p. p. č. 2516/1 v k. ú. Horní Branná M.Z. zasypal hlínou a průjezd znemožnil. Komunikaci, která je předmětem tohoto řízení, opatřil tabulí „soukromý pozemek“ a začal průjezdu a průchodu bránit umístováním různých strojů nebo

automobilů. V protokolu z 29. 1. 2015 sám potvrdil, že tabule s textem „soukromý pozemek“ byla instalována až v době výstavby domu na zahradě paní Š. a že se tak stalo proto, že po této komunikaci procházeli lidé. Z této výpovědi rovněž vyplývá, že komunikace byla donedávna užívána veřejností. Totéž potvrdili svědci označení M. Z. při výslechu dne 26. 2. 2015.

[6] Žalobce namítl, že žalovaný na uvedená (nesporná) skutková zjištění aplikuje platné právo v rozporu s jeho obsahem a v praxi používaným výkladem. V této souvislosti odkázal na právní názor vyslovený Nejvyšším soudem v rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 1911/2000 a Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 26. 1. 2010, sp. zn. 59 Ca 68/2009. Nesprávnost právního názoru žalovaného dle žalobce vyplývá z jeho konstatování, že *„omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejné komunikace nelze konstruovat pouze na základě zjištění, že tento pozemek veřejnost dlouhodobě užívá ke zkrácení cesty.“* Žalovaný tedy nebere v potaz, co je předmětem řízení, totiž vydání deklaratorního rozhodnutí o potvrzení stávajícího stavu, tj. o existenci veřejné účelové komunikace. Nikdo nevznesl požadavek na to, aby (nepochybně vzniklá) veřejná účelová komunikace byla co do obecného užívání nějakým způsobem omezena. Podmínkou pro takové omezení je podle § 7 zákona o pozemních komunikacích jednak žádost vlastníka účelové komunikace, dále stanovisko Policie ČR a důkaz, že takový postup je nezbytný k ochraně oprávněných zájmů předmětného vlastníka.

[7] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby jí krajský soud nevyhověl, a to z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Ústní jednání

[9] Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a tak krajský soud nařídil jednání na 25. 5. 2017. Žalobce v průběhu jednání odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení žaloby. V závěrečném návrhu pak dodal, že dle jeho přesvědčení byla v posuzované věci splněna i podmínka existence naléhavé komunikační potřeby. Žalovaný proti tomu uvedl, že daná podmínka splněna nebyla. V průběhu správního řízení totiž bylo zjištěno, že existuje alternativní přístup k nemovitosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.

[11] Krajský soud považuje za vhodné nejprve shrnout relevantní právní úpravu a soudní judikaturu týkající se problematiky vzniku a existence veřejné účelové komunikace. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako *„dopravní cesty určené k užití silničními a*

jinými vozidly a chodci (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dle odst. 2 téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace i ve vlastnictví soukromých subjektů.

[12] Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *„slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“* Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.

[13] Komunikace bude mít charakter veřejně přístupné účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat následující čtyři pojmové znaky. První dva znaky účelové komunikace definuje zákon o pozemních komunikacích. Musí se jednat (1.) o zřetelnou (v terénu patrnou) cestu určenou k užití vozidly a chodci pro účel dopravy, (2.) která spojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojuje tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi nebo slouží k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Další dva pojmové znaky již dovodila judikatura. Ke vzniku účelové komunikace jsou nezbytné rovněž (3.) souhlas vlastníka komunikace s jejím obecným užíváním a (4.) tzv. nutná komunikační potřeba, tj. daná cesta musí představovat pro určité pozemky nezbytnou komunikační spojnici.

[14] Třetí z uvedených znaků, tedy že veřejně přístupná účelová komunikace bude existovat pouze se souhlasem vlastníka, vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, a ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 – 64, a nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Tato judikatura navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu, který mimo jiné dovodil, že *„[p]ozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby.“* (Boh A 10017/32).

[15] Co se týče „kvality“ souhlasu vlastníka, ten může být buď výslovný, či konkludentní. Jestliže však vlastník se zřízením účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník

pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto *nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas*, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník *strpěl užívání pozemku* jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, tyto nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06).

[16] Rovněž čtvrtý z výše uvedených znaků veřejně přístupné účelové komunikace, tedy nutná komunikační potřeba, je dovozován soudní judikaturou. Z té zároveň vyplývá, že žádný ze zmiňovaných znaků nemůže být pominut, pouze při jejich kumulativním naplnění lze hovořit o existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Byť je tedy například prokázán souhlas vlastníka (či jeho právních předchůdců) s obecným užíváním cesty, ale není splněna podmínka existence nutné komunikační potřeby, nejedná se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. V nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 Ústavní soud uvedl, že „vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům“ (bod 34 nálezu). Týž závěr Ústavní soud zopakoval v nálezech ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10, ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 3608/10, a ze dne 27. 10. 2011, sp. zn. I. ÚS 263/11. Bezvýhradně jej přijímá také aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu – viz např. rozsudky ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 – 14, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014 – 85, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5 As 140/2014 – 76. Pokud se jedná o pouhou „cestu z pohodlí“, bez níž se komunikační vztahy v dané lokalitě bez potíží obejdou, pak taková cesta může existovat pouze tak dlouho, dokud souhlas vlastníka s jejím užíváním trvá (srov. Černínová, M. – Černín, K. – Tichý, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, komentář k § 7, marg. 26).

[17] V nyní posuzované věci považoval žalovaný za klíčové, že nebylo prokázáno naplnění čtvrtého z uvedených znaků veřejně přístupné účelové komunikace, tedy existence nutné komunikační potřeby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo naopak prokázáno a zdokumentováno, že přístup a příjezd k domu č. p. 242 na st. p. č. 107 v k. ú. Horní Branná je zajištěn hned několika komunikacemi odlišnými od komunikace, která dle žadatelů (žalobce a J. H.) vede přes p. p. č. 901/1 a 901/3 a st. p. č. 108/1 v k. ú. Horní Branná. Žalovaný přitom odkázal na popis těchto alternativních přístupových cest obsažený v rozhodnutí městského úřadu a na náskres založený ve správním spisu, v němž jsou rovněž zachyceny. Městský úřad dle žalovaného při hodnocení naplnění znaku nutné komunikační potřeby řádně posoudil délku alternativních komunikačních spojení, jejich kvalitu, ale i přístupnost a typ stavby, jejíž přístupnost byla v řízení řešena.

[18] Při vypořádávání odvolacích námitek žadatelů žalovaný uvedl, že v případě účelových komunikací je vlastnické právo omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace. Vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou takového veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. *„Omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejné komunikace nelze konstruovat pouze na základě zjištění, že tento pozemek veřejnost dlouhodobě užívá ke zkrácení cesty. Fakt, že daný pozemek zkracuje a usnadňuje pohyb v obci, není sám o sobě dostatečným důvodem pro tak citelné omezení vlastnického práva“*, konstatoval žalovaný.

[19] Žalobce v žalobě brojí proti uvedenému závěru žalovaného, namítá, že je v rozporu s *„platným právem“* a jeho *„výkladem používaným v praxi“*. Krajský soud této žalobní námitce nepřisvědčil, právní názor, z něž žalovaný vycházel, naopak považuje za správný a za souladný s relevantní právní úpravou a soudní judikaturou. Jak je patrné z výše podaného shrnutí, Nejvyšší správní soud i Ústavní soud konzistentně judikují, že při zjišťování existence veřejně přístupné účelové komunikace je nezbytné posoudit splnění všech čtyř zmiňovaných znaků. Skutečnost, že vlastník pozemku, přes nějž vede posuzovaná cesta (případně jeho právní předchůdce), v minulosti souhlasil s jeho obecným užíváním, ještě neznamená, že lze danou cestu považovat za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. K tomu musí být splněna i podmínka existence nutné komunikační potřeby. Opačný závěr neplyne ani z žalobcem uváděných rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, a Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 26. 1. 2010, č. j. 59 Ca 68/2009 – 34. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí posuzoval případ, v němž žalobkyně poukazovala na absenci souhlasu vlastníka s obecným užíváním, k otázce (ne)naplnění znaku nutné komunikační potřeby se tak nijak nevyjádřil. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci zase řešil věc, v níž silniční správní úřad (dle krajského soudu nesprávně) zastavil řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o určení charakteru komunikace. Ani z tohoto rozhodnutí nelze vyvozovat právní názor, jehož se žalobce dovolává.

[20] Žalobce přitom v žalobě nijak nezpochybil závěr správních orgánů, podle něž je přístup k jeho pozemku dostatečně zajištěn po komunikacích v majetku obce, případně přes parcelu v jeho spoluvlastnictví. Teprve v průběhu ústního jednání konaného dne 25. 5. 2017 namítl, že dle jeho přesvědčení byla v posuzované věci splněna i podmínka existence nutné komunikační potřeby. Jedná se však o opožděně uplatněný žalobní bod, k němuž krajský soud nemůže přihlídnout, neboť dle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (lhůta pro podání žaloby činila v dané věci dva měsíce od doručení rozhodnutí žalovaného, v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Předmětná žalobní námitka navíc zůstala ve zcela obecné rovině, žalobce nijak blíže nespecifikoval, z jakých důvodů považuje uvedený závěr správních orgánů za nesprávný. Správní soudnictví je ale ovládáno dispoziční zásadou, úlohou správních soudů není domýšlet za účastníky jejich námitky.

[21] Na základě výše uvedeného krajský soud uzavírá, že pokud je spojení pozemku žalobce s centrem obce Horní Branná dostatečně zajištěno jinými komunikacemi, pak je bez významu, že přes pozemkové parcely č. 901/1 a 901/3 a stavební parcelu č. 108/1 v k. ú. Horní Branná vedla v minulosti cesta a jejich vlastník takovému užití daných parcel nebránil. Při absenci čtvrtého ze zmiňovaných znaků

účelové komunikace nemohla mít daná cesta povahu veřejným právem uznané komunikace. Mohlo se jednat nejvýše o výprosu, což je soukromoprávní institut, který představuje neformalizovaný úkon v podobě určité „laskavosti“, přičemž vlastník ji může kdykoliv odvolat a uživatelům z této jeho dobré vůle nevzniká žádné právo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 213/2015 – 14).

[22] K žalobcově námitce, podle níž nebyly splněny podmínky pro úpravu nebo omezení veřejného přístupu na „*nepochybně vzniklou*“ veřejnou účelovou komunikaci dle § 7 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích, krajský soud uvádí, že předmětem daného správního řízení skutečně bylo vydání deklaratorního rozhodnutí o potvrzení stávajícího stavu, tj. o existenci veřejné účelové komunikace. To však bylo vedeno právě proto, že panovaly *pochybnosti* o existenci předmětné účelové komunikace. Jestliže se v průběhu řízení nepodařilo prokázat naplnění všech výše specifikovaných znaků účelové komunikace, nemohl městský úřad žádosti žalobce a J. H. vyhovět.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[24] Výroky o nákladech řízení se opírají o ustanovení § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, kterou by jí uložil soud.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. květen 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.